

ΘΑ ΚΑΝΕΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΚΕΡΔΙΣΕΙ...
ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΑΝ ΧΡΕΙΑΣΤΕΙ ΝΑ ΠΕΙ ΨΕΜΑΤΑ

ΑΝΑ ΗΥΑΝΓ

twisted
LIES

TWISTED
ΒΙΒΛΙΟ 4

ΚΛΕΙΔΑΡΙΣΜΟΣ

ΣΤΕΛΛΑ

«ΣΤΕΛΛΑ!»

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει πιο γρήγορα. Η φωνή της Μέρεντιθ πάντα ενεργοποιούσε τον μηχανισμό πάλης ή φυγής.

«Ναι;» Κατάφερα να κρύψω τον τρόπο μου παίρνοντας ουδέτερο ύφος.

«Είμαι σίγουρη ότι μπορείς να μεταφέρεις όλα τα αντικείμενα στο γραφείο μόνη σου». Φόρεσε το παλτό της και πέρασε την τσάντα στον ώμο της. «Έχω κάνει κράτηση σε εστιατόριο απόψε και δεν θέλω να αργήσω».

«Φυσ—»

Βγήκε από την πόρτα και εξαφανίστηκε.

«—ικά και μπορώ», τελείωσα.

Η φωτογράφος με κοίταξε με συμπάθεια κι εγώ απάντησα ανασηκώνοντας κουρασμένα τους ώμους μου. Δεν ήμουν η πρώτη βοηθός σε περιοδικό που υπέφερε εξαιτίας μιας τυραννικής προϊσταμένης και σίγουρα δεν θα ήμουν και η τελευταία.

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν όνειρό μου να δουλέψω σε περιοδικό μόδας. Αλλά εκείνη την εποχή δούλευα ήδη τέσσερα χρόνια στο *D.C. Style*, και η λάμψη που είχε στο παρελθόν η δουλειά μου είχε θαμπώσει εξαιτίας των συνθηκών εργασίας.

Όταν μάζεψα τα αντικείμενα της φωτογράφισης, τα άφησα στο γραφείο και πήρα τον δρόμο για το σπίτι, το μέτωπό μου ήταν ιδρωμένο και οι μύες μου σε λίγο θα μετατρέπονταν σε ζελέ.

Ο ήλιος είχε δύσει μία ώρα νωρίτερα και τα φώτα του δρόμου έριχναν μια θολή πορτοκαλιά λάμψη στα χιονισμένα πεζοδρόμια.

Είχε βγει έκτακτο δελτίο για χιονοθύελλα, αλλά η κακοκαιρία αναμενόταν αργότερα το ίδιο βράδυ. Επίσης θα πήγαινα πιο γρήγορα με τα πόδια απ' ό,τι αν έπαιρνα το μετρό, που είχε προβλήματα κάθε φορά που έριχνε έστω και δύο εκατοστά χιόνι.

Θα περίμενε κανείς ότι η πόλη θα ήταν καλύτερα προετοιμασμένη, αφού χιονίζει κάθε χρόνο, αλλά δεν συνέβαινε κάτι τέτοιο, όχι. Τουλάχιστον όχι η Ουάσινγκτον.

Δεν θα έπρεπε να κοιτάζω το κινητό μου την ώρα που περπατούσα, ειδικά με εκείνο τον καιρό, αλλά μου ήταν αδύνατο να κρατηθώ.

Άνοιξα το μέιλ που είχα λάβει εκείνο το απόγευμα και το κοιτούσα, περιμένοντας μάταια ότι οι λέξεις θα άλλαζαν και ότι το μήνυμα θα γινόταν λιγότερο ανησυχητικό.

Από την 1η Απριλίου, το κόστος του μονόκλινου δωματίου στον Οίκο Ευγηρίας Γκρίνφιλντ θα αυξηθεί στα 6.500 δολάρια. Σας ζητούμε εκ των προτέρων συγγνώμη για τυχόν αναστάτωση που προκαλεί αυτή η αλλαγή, αλλά είμαστε βέβαιοι ότι θα οδηγήσει σε υψηλότερης ποιότητας παροχές για τους φιλοξενούμενούς μας...

Ένωθα το σμούθι λαχανικών που είχα πει στο μεσημεριανό να αναδεύεται στο στομάχι μου.

Ακούς εκεί *αναστάτωση*. Είχαν αυξήσει τις τιμές μιας μονάδας υποβοηθούμενης διαβίωσης παραπάνω από είκοσι τοις εκατό. Λες και οι *εβάλωτοι* άνθρωποι που ζούσαν και

ανέπνεαν δεν θα υπέφεραν εξαιτίας της απληστίας της νέας διεύθυνσης.

Ένα, δύο, τρία εισπνοή. Ένα, δύο, τρία εκπνοή.

Προσπάθησα να καταπολεμήσω το άγχος μου, που όλο και αυξανόταν, με βαθιές αναπνοές.

Η Μόρα με είχε μεγαλώσει, ουσιαστικά. Ήταν ο μοναδικός άνθρωπος που ήταν πάντα στο πλευρό μου, κι ας μη με αναγνώριζε πια. *Δεν μου πύγαινε καρδιά* να τη μεταφέρω σε άλλη μονάδα υποβοηθούμενης διαβίωσης. Το Γκρίνφιλντ ήταν η καλύτερη μονάδα της περιοχής και είχε γίνει το σπίτι της.

Κανένας από τους φίλους και τους συγγενείς μου δεν ήξερε ότι πλήρωνα για τη φροντίδα της Μόρα. Αν τους το έλεγα, αναπόφευκτα θα μου έκαναν ερωτήσεις που δεν ήθελα να απαντήσω.

Έπρεπε να βρω έναν τρόπο για να καλύψω το υψηλότερο κόστος. Ίσως έπρεπε να δημιουργήσω κι άλλες συνεργασίες ή να διαπραγματευτώ υψηλότερες αμοιβές για το μπλογκ μου και το Instagram. Είχα ένα δείπνο με εκπροσώπους της Delamonte στη Νέα Υόρκη και η μάνατζέρ μου μου είχε πει ότι ήταν οντισιόν για τη θέση της πρέσβειρας μάρκας. Αν...

«Κυρία Αλόνσο».

Η βαθιά, πλούσια φωνή άγγιξε το δέρμα μου σαν μαύρο βελούδο και με έκανε να σταματήσω απότομα. Αμέσως αναρίγησα από ευχαρίστηση και από ανησυχία.

Αναγνώριζα εκείνη τη φωνή.

Την είχα ακούσει μόνο τρεις φορές στη ζωή μου, αλλά ήταν αρκετές. Έμενε αξέχαστη, όπως και ο άντρας στον οποίο ανήκε.

Με πλημμύρισε ένα κύμα ανησυχίας και προσπάθησα να το καταπνίξω. Γύρισα το κεφάλι, το βλέμμα μου έπεσε στα ακριβά χειμερινά λάστιχα και στις λείες, χαρακτηριστικές γραμμές της μαύρης McLaren που ήταν σταματημένη δίπλα

μου. Και μετά είδα το κατεβασμένο παράθυρο του συνοδηγού και τον ιδιοκτήτη του αυτοκινήτου.

Οι χτύποι της καρδιάς μου επιβραδύνθηκαν στιγμιαία.

Σκούρα μαλλιά. Μάτια στο χρώμα του ούισκι. Ένα πρόσωπο τόσο εξάισια σμιλεμένο, που θα μπορούσε να το είχε φιλοτεχνήσει ο ίδιος ο Μικελάντζελο.

Ήταν ο Κρίστιαν Χάρπερ.

Διευθύνων σύμβουλος μιας εταιρείας ασφαλείας υψηλών προσώπων, ιδιοκτήτης του The Mirage, του κτιρίου όπου έμενα, και ίσως ο πιο όμορφος και πιο επικίνδυνος άντρας που είχα γνωρίσει ποτέ.

Πέρα από το ένστικτό μου, δεν είχα άλλα στοιχεία που να επιβεβαιώνουν ότι ήταν επικίνδυνος, αλλά το ένστικτό μου δεν έκανε ποτέ λάθος.

Πήρα μια ρηγή ανάσα. Έβγαλα τον αέρα. Και χαμογέλασα.

«Κύριε Χάρπερ...» Η ευγενική μου απάντηση τον έκανε να πάρει ένα περιπαικτικό ύφος.

Προφανώς μόνο εκείνος είχε το δικαίωμα να απευθύνεται στους άλλους με το επώνυμό τους, σαν να ζούσαμε όλοι σε μια τεράστια, πνιγερή αίθουσα συσκέψεων.

Η ματιά του Κρίστιαν στάθηκε στις χιονονιφάδες πάνω στον ώμο μου και μετά με κοίταξε στα μάτια.

Ο σφυγμός μου επιβραδύνθηκε για άλλο ένα κλάσμα του δευτερολέπτου.

Ηλεκτρικοί σπινθήρες ζωντάνεψαν υπό το βάρος του βλέμματός του και επιστράτευσα όλη τη δύναμη της θέλησής μου για να μην κάνω ένα βήμα πίσω προκειμένου να απαλλαγώ από εκείνη την παράξενη αίσθηση.

«Φανταστικός καιρός για βόλτα». Η παρατήρησή του ήταν ακόμα πιο ειρωνική από το βλέμμα του.

Ένωσα τον αυχένα μου να καίει. «Δεν είναι και τόσο άσχημος».

Μόνο τότε παρατήρησα τον ανησυχητικό ρυθμό της πύκνωσης της χιονόπτωσης. Ίσως οι μετεωρολόγοι να είχαν πέσει *λίγο* έξω στην πρόβλεψή τους για τη χιονοθύελλα.

«Το διαμέρισμά μου απέχει μόνο είκοσι λεπτά», πρόσθεσα για να... Δεν ήξερα γιατί το είπα. Μάλλον για να του αποδείξω ότι δεν ήμουν ηλίθια που περπατούσα στην πόλη στη διάρκεια μιας χιονοθύελλας.

Τώρα που το ξανασκεφτόμουν, ίσως έπρεπε να είχα πάρει το μετρό.

«Η χιονοθύελλα έχει ξεκινήσει ήδη και τα πεζοδρόμια έχουν πιάσει πάγο σε ορισμένα σημεία». Ο Κρίστιαν ακούμπησε τον πήχη του στο τιμόνι – μια κίνηση που δεν ήταν δίκαιο να είναι τόσο ελκυστική. «Θα σε πάω εγώ».

Έμενε κι εκείνος στο ίδιο κτίριο, οπότε ήταν λογικό. Και μάλιστα το διαμέρισμά του ήταν στον αποπάνω όροφο.

Και πάλι κούνησα αρνητικά το κεφάλι.

Η σκέψη και μόνο ότι θα καθόμουν σε μικρή απόσταση από τον Κρίστιαν, ακόμα και για λίγα λεπτά, μου προκαλούσε έναν παράξενο πανικό.

«Είμαι εντάξει. Είμαι σίγουρη ότι έχεις καλύτερα πράγματα να κάνεις από το να μου κάνεις τον σοφέρ και το περπάτημα, ξέρεις, καθαρίζει το μυαλό». Οι λέξεις βγήκαν βιαστικά από το στόμα μου. Δεν το συνήθιζα να μιλάω ακατάπαυστα, αλλά όταν με έπανε πολυλογία, δεν μπορούσε να με σταματήσει ούτε πυρηνική έκρηξη. «Είναι καλή γυμναστική και θέλω να τεστάρω τα καινούρια μου μποτάκια για το χιόνι. Είναι η πρώτη φορά που τα βάζω φέτος». *Καλέ, σταμάτα να μιλάς.* «Εκτιμώ πολύ την πρότασή σου, αλλά θα πρέπει να αρνηθώ ευγενικά».

Τελείωσα το σχεδόν ασυνάρτητο λογύδριό μου κάπως λαχανιασμένη.

Είχα βελτιώσει την ικανότητά μου να λέω όχι, αλλά ακόμη έδινα υπερβολικά πολλές εξηγήσεις.

«Κατάλαβες;» πρόσθεσα όταν ο Κρίστιαν παρέμεινε σιωπηλός.

Μια παγερή ριπή αέρα διάλεξε την κατάλληλη στιγμή για να με συνταράξει. Πέταξε προς τα πίσω την κουκούλα του πανωφοριού μου, διαπέρασε τις στρώσεις ρούχων και με πάγωσε ως το κόκαλο. Χωρίς να το θέλω, άρχισα να τρέμω σύγκορμη.

Στο στούντιο είχα καταϊδρώσει από τη ζέστη, αλλά εκείνη τη στιγμή κρύωνα τόσο πολύ, που ακόμα και η ανάμνηση της ζέστης είχε παγώσει και είχε πάρει το γαλάζιο χρώμα του πάγου.

«Κατάλαβα», είπε επιτέλους ο Κρίστιαν, με έναν απροσδιόριστο τόνο φωνής και έκφραση.

«Ωραία». Η λέξη βγήκε τρεμουλιαστή μέσα από τα δόντια μου που χτυπούσαν. «Τότε να σε αφήσω να...»

Με διέκοψε το σιγανό *κλικ* από το ξεκλείδωμα της πόρτας.

«Μπες μέσα, Στέλλα».

Μπήκα στο αμάξι.

Έλεγα από μέσα μου ότι το έκανα επειδή η θερμοκρασία είχε πέσει κατά είκοσι βαθμούς μέσα σ' εκείνα τα πέντε λεπτά, αλλά ήξερα ότι αυτό ήταν ένα ψέμα.

Έφταιγε ο τρόπος που είπε το όνομά μου. Η φωνή του ήταν τόσο ήρεμη και αυταρχική, που το σώμα μου υπάκουσε πριν προλάβω να αρνηθώ.

Μόλις που τον ήξερα, ωστόσο είχε περισσότερη εξουσία πάνω μου σχεδόν από οποιονδήποτε άλλο άντρα.

Ο Κρίστιαν έβαλε μπροστά κι έφυγε. Γύρισε έναν διακόπτη στο ταμπλό. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα θερμά κύματα αέρα άρχισαν να μπαίνουν ορμητικά από τους αεραγωγούς και ζέσταναν το παγωμένο δέρμα μου.

Το αυτοκίνητο είχε μια πλούσια μυρωδιά δερμάτινου καθίσματος και ακριβών μπαχαρικών. Ήταν εξωπραγματικά κα-

θαρό. Ούτε περιτυλίγματα, ούτε μισοάδεια κύπελλα καφέ, ούτε ένα τόσο δα χουόδι.

Βυθίστηκα στο κάθισμά μου και έριξα μια ματιά στον άντρα δίπλα μου.

«Πάντα καταφέρνεις να περνάει το δικό σου, έτσι;» ρώτησα ανάλαφρα προσπαθώντας να διώξω την ανεξήγητη ένταση που βάραινε την ατμόσφαιρα.

Μου έριξε μια γρήγορη ματιά και μετά συγκεντρώθηκε ξανά στον δρόμο. «Όχι πάντα».

Αντί να φύγει η ένταση, έγινε ακόμα πιο αισθητή και γέμισε τις φλέβες μου με μια καυτή, ανήσυχη ενέργεια, σαν ζεστό κάρβουνο που περίμενε να το φουσήξει κάποιος για να ανάψει.

Η αποστολή στέφθηκε με αποτυχία.

Γύρισα το κεφάλι και κοίταξα από το τζάμι, πολύ αποδιοργανωμένη από τα γεγονότα της ημέρας, για να επιχειρήσω να ανοίξω πάλι συζήτηση.

Ένα κύμα νευρικότητας ανέβηκε προς το στήθος μου και στάθηκε στον λαιμό μου.

Υποτίθεται ότι ήμουν η ψύχραιμη, η ήρεμη της παρέας, εκείνη που έβλεπε τη θετική πλευρά των πραγμάτων και παρέμενε προσγειωμένη, ό,τι κι αν γινόταν. Αυτή ήταν η εικόνα που πρόβαλλα στο μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου, γιατί αυτό περίμεναν όλοι από εμένα, αφού ήμουν μια Αλόνσο.

Μια Αλόνσο δεν υπέφερε από κρίσεις άγχους και δεν περνούσε τις νύχτες της ανησυχώντας για κάθε μικρό πρόβλημα της επόμενης μέρας.

Μια Αλόνσο δεν πήγαινε για ψυχοθεραπεία ούτε έβγαζε τα άπλυτά της στη φόρα μπροστά σε ξένους.

Μια Αλόνσο έπρεπε να είναι τέλεια.

Στριφογύρισα το κολιέ μου στο δάχτυλό μου, μέχρι που έκοψε τη ροή του αίματός μου.

Οι γονείς μου πιθανόν να *λάτρευαν* τον Κρίστιαν. Θεωρητικά, ήταν τέλειος.

Πλούσιος. Εμφανίσιμος. Με καλούς τρόπους.

Το απεχθανόμουν αυτό, όπως απεχθανόμουν και τον τρόπο που κυριαρχούσε στον χώρο. Η παρουσία του κατέκλυζε κάθε γωνιά, σε τέτοιο βαθμό, που αποσπούσε ολοκληρωτικά την προσοχή μου.

Κάρφωσα το βλέμμα στον δρόμο μπροστά μου, αλλά οι πνεύμονές μου είχαν κατακλυστεί από τη μυρωδιά της κολόνας του και το δέρμα μου έκαιγε όταν έβλεπα τους μύς του να συστέλλονται κάθε φορά που έστριβε το τιμόνι.

Δεν έπρεπε να μπω στο αυτοκίνητο.

Πέρα από τη ζεστασιά, το μοναδικό θετικό ήταν ότι θα έφταναν νωρίτερα στο ντους και στο κρεβάτι μου. Ανυπομονούσα—

«Τα φυτά είναι καλά».

Το είπε τόσο ανέμελα και απρόσμενα, που μου πήρε μερικά δευτερόλεπτα για να συνειδητοποιήσω ότι, πρώτον, κάποιος είχε διακόψει τη σιωπή και, δεύτερον, αυτός ο κάποιος ήταν ο Κρίστιαν και όχι ένα αποκύημα της φαντασίας μου.

«Ορίστε;»

«Τα φυτά στο διαμέρισμά μου». Σταμάτησε σε ένα κόκκινο φανάρι. «Είναι καλά».

Τι σήμαινε... *a*.

Κατάλαβα επιτέλους τι ήθελε να πει και αμέσως ένιωσα ένα μικρό σκίρτημα περηφάνιας.

«Χαίρομαι». Του χαμογέλασα διστακτικά, γιατί η συζήτηση είχε περάσει πια σε ένα ασφαλές, ουδέτερο έδαφος. «Χρειάζονται μόνο λίγη αγάπη και φροντίδα για να πάρουν τα πάνω τους».

«Και νερό...»

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μπροστά στο προφανές και κάπως ειρωνικό σχόλιό του. «Και νερό».

Τα λόγια στάθηκαν στον αέρα μεταξύ μας για μια στιγμή και μετά μου ξέφυγε ένα βαθύ γέλιο, ενώ τα χείλη του Κρίστιαν σχημάτισαν ένα μειδίαμα.

Η ατμόσφαιρα επιτέλους ελάφρυνε και ο κόμπος στο στήθος μου χαλάρωσε λίγο.

Όταν άναψε το πράσινο, ο δυνατός θόρυβος της μηχανής παραλίγο να πνίξει τα επόμενα λόγια του. «Έχεις μαγικό άγγιγμα».

Τα μάγουλά μου αναψοκοκκίνισαν, αλλά απάντησα ανασκώνοντας ελάχιστα τους ώμους. «Μου αρέσουν τα φυτά».

«Τότε είσαι ο ιδανικός άνθρωπος γι' αυτή τη δουλειά».

Τα φυτά του ήταν μισοπεθαμένα όταν ανέλαβα τη φροντίδα τους, με αντάλλαγμα να μην αυξηθεί το τρέχον ενοίκιό μου.

Όταν η φίλη μου και πρώην συγκάτοικός μου, η Τζουλις, μετακόμισε τον προηγούμενο μήνα για να μείνει με τον φίλο της, οι επιλογές μου ήταν να βρω άλλη συγκάτοικο ή να φύγω από το The Mirage, γιατί δεν ήμουν σε θέση να πληρώνω όλο το ενοίκιο μόνη μου. Είχα αγαπήσει το κτίριο, αλλά θα προτιμούσα να μείνω σε λιγότερο καλό διαμέρισμα παρά να συγκατοικήσω με μια ξένη. Το άγχος μου θα χτύπαγε κόκκινο.

Ο Κρίστιαν ήδη μας είχε κάνει έκπτωση στο ενοίκιο όταν πήγαμε να δούμε το διαμέρισμα και του είχαμε πει ότι η τιμή ήταν απληροίαστη για τα οικονομικά μας. Και έτσι σοκαρίστηκα όταν μου πρότεινε την τρέχουσα συμφωνία μας, τότε που του είπα ότι σκόπευα να αφήσω το διαμέρισμα.

Ήταν λίγο ύποπτο, αλλά ήταν φίλος ενός άλλου φίλου μου, του συζύγου της Μπρίτζετ, και έτσι δεν δυσκολεύτηκα τόσο να δεχτώ την πρότασή του. Πρόσεχα τα φυτά του επί πέντε εβδομάδες και τίποτα τρομερό δεν είχε συμβεί. Δεν τον

έβλεπα ποτέ όταν ανέβαινα στον επάνω όροφο. Έμπαίνα, πότιζα τα φυτά και έφευγα.

«Πώς ήξερες ότι θα τα κατάφερνα;» Θα μπορούσε να μου είχε προτείνει οποιαδήποτε άλλη δουλειά – να του κάνω εξωτερικές δουλειές, να πλένω τα ρούχα του, να καθαρίζω το διαμέρισμά του (αν και είχε οικιακή βοηθό πλήρους απασχόλησης). Η φροντίδα των φυτών, παραδόξως, ήταν μια συγκεκριμένη εργασία.

«Δεν το ήξερα». Η φωνή του φανέρωνε αδιαφορία και μια υποψία από ένα συναίσθημα που δεν μπορούσα να προσδιορίσω. «Ήταν σύμπτωση και στάθηκα τυχερός».

«Δεν μου φαίνεσαι για άνθρωπος που πιστεύει στις συμπτώσεις».

Ο ελάχιστο συναισθηματικός χαρακτήρας του Κρίστιαν διαφαινόταν σε όλα όσα έκανε και φορούσε – στις σκληρές γραμμές του κοστουμιού του, στην ήρεμη ακρίβεια των λέξεών του, στο ψυχρό, αποστασιοποιημένο βλέμμα του.

Ήταν χαρακτηριστικά ενός ανθρώπου που λατρεύει τη λογική, την εξουσία και τον ψυχρό, σκληρό πραγματισμό. Και σίγουρα όχι κάτι τόσο αόριστο όσο είναι οι συμπτώσεις.

Άγνωστο γιατί, το σχόλιό μου του φάνηκε πολύ αστείο. «Πιστεύω στις συμπτώσεις περισσότερο απ' όσο θα περιμένες».

Ο αυτοσαρκαστικός του τόνος ξύπνησε ακόμα περισσότερο το ενδιαφέρον μου.

Μπορεί να είχα πρόσβαση στο διαμέρισμά του, αλλά ήξερα εξοργιστικά λίγα πράγματα για εκείνον. Το ρετιρέ του ήταν μια σπουδή πάνω στο άψογο ντιζάιν και στην πολυτέλεια, αλλά περιείχε ελάχιστα έως καθόλου προσωπικά αντικείμενα.

«Θες να μου εξηγήσεις;» του είπα διστακτικά.

Ο Κρίστιαν έστριψε στο ιδιωτικό πάρκινγκ του The Mirage και πάρκαρα στη θέση του κοντά στην πίσω είσοδο.

Καμία απάντηση.

Έτσι κι αλλιώς, δεν περίμενα να μου απαντήσει.

Ο Κρίστιαν Χάρπερ ήταν ένας άντρας που περιβαλλόταν από φήμες και σκιές. Ούτε η Μπρίτζετ ήξερε πολλά για εκείνον, όμως είχε ακούσει τις φήμες.

Δεν ξαναμιλήσαμε καθώς περάσαμε την είσοδο και μπήκαμε στο λόμπι.

Ο Κρίστιαν ήταν 1,90 και μου έριχνε καμιά δεκαπενταριά πόντους, αλλά ήμουν αρκετά ψηλή για να μπορώ να ακολουθήσω τον ρυθμό των βημάτων του.

Τα βήματά μας στο μαρμάρινο πάτωμα συντονίστηκαν τέλεια.

Πάντα ένιωθα κάπως άβολα με το ύψος μου, αλλά η ισχυρή παρουσία του Κρίστιαν τυλιγόταν γύρω μου σαν κουβέρτα ασφαλείας και αποσπούσε την προσοχή από το ψηλό κορμί μου.

«Και μην κάνετε άλλες βόλτες μες στη χιονοθύελλα, κυρία Αλόσσο». Σταματήσαμε δίπλα στα ασανσέρ και κοιταχτήκαμε. Το μειδίαμα ζωγραφίστηκε ξανά στο πρόσωπό του, γεμάτο ανεπιτήδευτη γοητεία και αυτοπεποίθηση. «Δεν θέλω να χάσω κανέναν ενοικιαστή λόγω υποθερμίας. Θα ήταν κακό για την επιχείρησή μου».

Μου ξέφυγε άλλο ένα γέλιο έκπληξης. «Είμαι σίγουρη ότι θα έβρισκες αμέσως ενοικιαστή να με αντικαταστήσει».

Δεν ήμουν σίγουρη αν είχα ένα ελαφρύ λαχάνιασμα εξαιτίας του κρύου που είχε μείνει στα πνευμόνια μου ή επειδή στεκόμουν τόσο κοντά του.

Δεν με ενδιέφερε ερωτικά ο Κρίστιαν. Δεν με ενδιέφερε κανέναν ερωτικά. Απασχολημένη στο περιοδικό και στο μπλογκ. Δεν είχα χρόνο να σκεφτώ το θέμα των ραντεβού.

Αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι δεν με επηρέαζε η παρουσία του.

Μια δυνατή λάμψη φώτισε τα μάτια του, στο χρώμα του ούισκι, και μετά έσβησε. «Μάλλον όχι».

Το ελαφρύ λαχάνιασμα έδωσε τη θέση του σε κάτι πιο βαθύ, που έπνιξε τη φωνή μου.

Κάθε πρόταση που ξεστόμιζε ήταν ένας κώδικας που δεν μπορούσα να σπάσω, είχε ένα κρυφό νόημα που μόνο εκείνος γνώριζε, ενώ εμένα με άφηγε στα σκοτάδια.

Είχα μιλήσει στον Κρίστιαν τρεις φορές στη ζωή μου: την πρώτη φορά όταν υπέγραψα το συμβόλαιο, τη δεύτερη φορά είπαμε ένα γεια στον γάμο της Μπρίτζετ και την τρίτη φορά όταν συζητήσαμε τι θα γινόταν με το ενοικίο μου αφότου η Τζουλις μετακόμισε αλλού.

Και τις τρεις φορές έφευγα πιο ταραγμένη απ' ό,τι είχα πάει.

Τι λέγαμε πριν;

Είχε μεσολαβήσει λιγότερο από ένα λεπτό από την απάντηση του Κρίστιαν, αλλά εκείνο είχε επιμηκυνθεί τόσο, που θα μπορούσε να είχε κρατήσει και μια αιωνιότητα.

«Κρίστιαν».

Μια βαθιά φωνή με ελαφριά προφορά έκοψε την κλωστή που κρατούσε την παρατεταμένη στιγμή μας στον αέρα.

Ο χρόνος άρχισε να κυλάει και πάλι κανονικά και έβγαλα μια κοφτή εκπνοή πριν γυρίσω το κεφάλι.

Ψηλός. Σκούρα μαλλιά. Σταρένιο δέρμα.

Ο νεοφερμένος δεν ήταν τόσο όμορφος όσο ο Κρίστιαν, με την κλασική έννοια του όρου, αλλά αναδείκνυε το κοστούμι Delamonte που φορούσε με την ωμή αρρενωπότητά του σε τέτοιο βαθμό, που ήταν δύσκολο να πάρεις τα μάτια σου από πάνω του.

«Ελπίζω να μη σας διακόπτω». Ο άντρας με το κοστούμι Delamonte έριξε μια ματιά προς το μέρος μου.

Δεν ένιωθα ποτέ ιδιαίτερη έλξη για τους μεγαλύτερους άντρες κι εκείνος πρέπει να ήταν από τριάντα πέντε έως σαράντα, αλλά *ουάου*.

«Όχι, όχι. Ήρθες στην ώρα σου». Μια υποψία εκνευρισμού σκλήρυνε την κατά τα άλλα ευγενική απάντηση του Κρίστιαν. Έκανε ένα βήμα και μπήκε μπροστά μου για να μην μπορεί να με δει ο άντρας με το κοστούμι και να μην μπορώ να τον δω κι εγώ.

Ο άντρας ανασήκωσε το ένα φρύδι και μετά η μάσκα της αδιαφορίας έπεσε και αποκάλυψε ένα πονηρό χαμόγελο.

Προσπέρασε τον Κρίστιαν τόσο επιδεικτικά, που φάνηκε να το κάνει εσκεμμένα για να τον πειράξει και έτεινε το χέρι του. «Ντάντε Ρούσο».

«Στέλλα Αλόνσο».

Νόμιζα ότι θα ανταλλάσσαμε χειραψία, αλλά, προς έκπληξή μου, εκείνος σήκωσε το χέρι μου και άγγιξε απαλά με τα χείλη του τις αρθρώσεις των δαχτύλων μου.

Αν το είχε κάνει αυτό οποιοσδήποτε άλλος, θα ήταν γλυκανάλατο, όμως η κίνησή του μου προκάλεσε ένα κύμα ευχαρίστησης.

Ίσως έφταιγε η προφορά του. Είχα αδυναμία σε ό,τι είχε σχέση με την Ιταλία.

«Ντάντε». Κάτω από την ήρεμη επιφάνεια της φωνής του Κρίστιαν κρυβόταν ένα κοφτερό λεπίδι, ικανό να κόψει κόκαλα. «Έχουμε αργήσει στη σύσκεψή μας».

Ο Ντάντε έμεινε απτόητος. Κράτησε το χέρι μου για ένα δευτερόλεπτο ακόμη και μετά το άφησε.

«Χάρηκα που σε γνώρισα, Στέλλα. Είμαι οίγουρος ότι θα τα ξαναπούμε». Η αργόσυρτη ομιλία του έκρυβε μια υποψία γέλιου.

Υποψιαζόμουν ότι δεν διασκεδάζε με εμένα, αλλά με τον άντρα που μας κοιτούσε παγερά.

«Κι εγώ χάρηκα για τη γνωριμία». Πήγα να χαμογελάσω στον Ντάντε, αλλά κάτι μου έλεγε ότι δεν θα ήταν έξυπνη κίνηση εκείνη τη στιγμή. «Καλό βράδυ».

Έριξα μια ματιά στον Κρίστιαν. «Καληνύχτα, κύριε Χάρπερ. Ευχαριστώ που με φέρατε».

Έδωσα μια παιχνιδιάρικη χροιά στη φωνή μου, ελπίζοντας πως αν του θύμιζα την παράλογη τυπικότητα με την οποία μιλούσαμε νωρίτερα, η γρανιτένια έκφρασή του θα μαλάκωνε.

Αλλά εκείνος παρέμεινε απαθής, καθώς με χαιρετούσε με μια κλίση του κεφαλιού. «Καληνύχτα, κυρία Αλόνσο».

Εντάξει λοιπόν.

Άφησα τον Κρίστιαν και τον Ντάντε στο λόμπι. Προς στιγμήν αποτέλεσαν αντικείμενο θαυμασμού για αρκετούς περαστικούς κι εγώ πήρα το ασανσέρ για να πάω στο διαμέρισμά μου.

Δεν ήξερα τι είχε προκαλέσει την απότομη αλλαγή στη διάθεση του Κρίστιαν, αλλά είχα ήδη πολλά προβλήματα, για να ασχοληθώ και με αυτό.

Ψαχούλεψα την τσάντα μου προσπαθώντας να βρω τα κλειδιά μου μέσα στον χαμό από καλλυντικά, αποδείξεις και λαστιχάκια μαλλιών.

Έπρεπε να βρω έναν καλύτερο τρόπο για να οργανώνω την τσάντα μου.

Μετά από αρκετά λεπτά το χέρι μου επιτέλους εντόπισε το μεταλλικό κλειδί.

Μόλις το είχα βάλει στην κλειδαριά, όταν με διαπέρασε μια γνώριμη ανατριχίλα και οι τρίχες στον αυχένα μου ορθώθηκαν.

Σήκωσα απότομα το κεφάλι.

Δεν έβλεπα κανέναν στον διάδρομο, αλλά ο σιγανός βόμβος του συστήματος θέρμανσης ξαφνικά ηχούσε απειλητικός.

Θυμήθηκα τα σημειώματα που ήταν γραμμένα σε υπολογιστή και τις φωτογραφίες που έδειχναν εμένα χωρίς να ξέρω ότι με φωτογραφίζουν και αμέσως άρχισα να ανασαίνω πολύ γρήγορα.

Μη γίνεσαι παρανοϊκή.

Δεν έμενα πια σε παλιό σπίτι, χωρίς ασφάλεια, κοντά στην πανεπιστημιούπολη. Έμενα στο The Mirage, ένα από τα πιο καλά φυλασσόμενα κτίρια της Ουάσινγκτον, και *εκείνος* δεν είχε επικοινωνήσει μαζί μου τα τελευταία δύο χρόνια.

Η πιθανότητα να εμφανιστεί μπροστά μου, ειδικά εκεί, ήταν πολύ μικρή έως μηδαμινή.

Πάντως, η ανησυχία διέλυσε τα μάγια που είχαν κάνει τα χέρια και τα πόδια μου να μαρμαρώσουν. Ξεκλείδωσα βιαστικά την πόρτα και την έκλεισα πίσω μου. Τα φώτα άναψαν με το που έβαλα τον σύρτη.

Έψαξα όλα τα δωμάτια του διαμερίσματος και σιγουρεύτηκα ότι δεν παραμόνευε κάποιος εισβολέας στην ντουλάπα μου ή κάτω από το κρεβάτι μου και τότε μόνο κατάφερα να χαλαρώσω.

Όλα ήταν μια χαρά. *Εκείνος* δεν είχε κάνει την επανεμφάνισή του κι εγώ ήμουν ασφαλής.

Αλλά, παρά τις καθησυχαστικές μου σκέψεις, ένα μικρό κομμάτι του εαυτού μου δεν μπορούσε να απαλλαγεί από την αίσθηση ότι το ένστικτό μου είχε δίκιο και πως *όντως* κάποιος με παρακολουθούσε στον διάδρομο.

ΚΡΙΣΤΙΑΝ

Η ΠΟΡΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΕΚΛΕΙΣΕ ΜΕ ΕΝΑ ΣΙΓΑΝΟ κλικ πίσω μου.

Διέσχισα το δωμάτιο με βήματα αργά και προσεκτικά, μέχρι που έφτασα στο καθιστικό, όπου ο Ντάντε είχε ήδη βολευτεί με ένα ποτήρι ουίσκι στο χέρι.

Ένας μυς χτυπούσε νευρικά στο σαγόνι μου.

Αν δεν είχαμε περάσει τόσο πολλά μαζί στο παρελθόν, αν δεν του ήμουν υπόχρεος για τη χάρη που μου είχε κάνει, θα του είχα σπάσει ήδη το κεφάλι κοπανώντας το στο τρόλεϊ μπαρ ακριβώς δίπλα του.

Όχι μόνο επειδή είχε αποφασίσει να πει το ποτό μου χωρίς να με ρωτήσει, αλλά και για το όχι και τόσο διασκεδαστικό σόου στο λόμπι.

Δεν μου άρεσε να αγγίζουν οι άλλοι ό,τι μου ανήκε.

«Μην κατσουφιάζεις έτσι, Χάρπερ». Ο Ντάντε ήπε με αργές κινήσεις μια γουλιά ποτό. «Αλλιώς, θα παγώσει η φάτσα σου και δεν θα αρέσει πια τόσο πολύ στις γυναίκες».

Με ένα ψυχρό χαμόγελο, του έδειξα πόσο λίγο με ένοιαζε. «Αν ακολουθούσες την ίδια σου τη συμβουλή, ίσως να μην κοιμόσασταν σε διαφορετικά δωμάτια με τη μνηστή σου».

Ένωσα ένα κύμα ικανοποίησης στο στήθος μου όταν τον είδα να με κοιτάζει με μισό μάτι. Η Στέλλα ήταν το αδύνατο σημείο μου. Η Βίβιαν ήταν το δικό του.

Δεν με ενδιέφεραν οι λεπτομέρειες της σχέσης τους, αλλά το διασκέδαζα όταν τον έβλεπα να λυσοσάει από το κακό του κάθε φορά που ανέφερα στη συζήτηση την αρραβωνιαστικιά του. Ισχυριζόταν ότι τη μισούσε.

Νόμιζα ότι εγώ είχα προβλήματα. Ο Ντάντε είχε προβλήματα αξίας δύο δισεκατομμυρίων.

«Μήνυμα ελήφθη», είπε κοφτά. Του έφυγε κάθε διάθεση για αστειάκια και βρέθηκα ξανά μπροστά στον αγέλαστο βλάκα με τον οποίο είχα συνήθως παρτίδες. «Αλλά δεν ήρθα εδώ για να μιλήσουμε για τη Βίβιαν ή για τη Στέλλα, ας ασχοληθούμε λοιπόν με το σοβαρό πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε. Πότε *στο διάλογο* μπορώ να ξεφορτωθώ τον πίνακα; Αυτό το πράγμα κάνει τα μάτια μου να πονούν».

Με το που αναφέρθηκε ο Ντάντε στην άλλη αινιγματική κυρία της ζωής μου, προσπάθησα να διώξω από το μυαλό μου κάθε σκέψη για σκούρες μπούκλες και πράσινα μάτια.

Η *Μάγκντα* ήταν ο πίνακας που με κατέτρυχε για δεκαετίες. Όχι ως αντικείμενο, αλλά λόγω αυτού που αντιπροσώπευε.

«Δεν σου είπε κανένας να τον κρεμάσεις στη συλλογή σου». Πήγα στο μπαρ και έβαλα να πω ένα ποτό. Ο Ντάντε, το κάθαρμα, δεν είχε βάλει το πόμα ξανά στο καλύτερο ούισκι μου. «Μπορείς να τον πετάξεις στο πίσω μέρος της ντουλάπας σου, καθόλου δεν με νοιάζει».

«Έδωσα τόσα λεφτά για τη *Μάγκντα* και θα πετάξω τον πίνακα στο πίσω μέρος της ντουλάπας μου; Σωστά, έτσι δεν θα κινούσα καμία υποψία», είπε με έναν ολοφάνερα σαρκαστικό τόνο.

«Είχες ένα πρόβλημα· σου πρότεινα μια λύση». Ανασήκωσα αδιάφορα τους ώμους. «Δεν φταίω εγώ που δεν την

ακολουθείς. Και για την ιστορία...» Κάθισα ακριβώς απέναντί του. «*Εγώ* πλήρωσα για τον πίνακα».

Μυστικά, τουλάχιστον. Ο κόσμος πίστευε ότι ο Ντάντε Ρούσο ήταν ο περήφανος ιδιοκτήτης ενός από τα πιο άσχημα έργα τέχνης στην ιστορία της ανθρωπότητας. Παρ' όλα αυτά, ο κόσμος πίστευε επίσης ότι ο συγκεκριμένος απαίσιος πίνακας ήταν έργο ανεκτίμητης αξίας, ένα έργο που άξιζε να σκοτώσεις και να κλέψεις για να το έχεις, χάρη σε μια απλή σειρά από πλαστά πιστοποιητικά.

Δεν ήθελα να γίνει ο πίνακας περιζήτητος, αλλά έπρεπε να βρω έναν τρόπο να δικαιολογήσω για ποιο λόγο είχα ξοδέψει τόσο πολλά για τη φύλαξή του.

Δεν έκρυβε συγκλονιστικά επιχειρηματικά μυστικά, όπως πίστευαν όλοι. Αλλά *περιείχε* κάτι προσωπικό, που δεν θα αποκάλυπτα ποτέ.

Ο Ντάντε με κοιτούσε πάνω από το ποτήρι του. «Γιατί ενδιαφέρεσαι ακόμη τόσο πολύ γι' αυτόν; Πήρες αυτό που χρειάζοσουν και βρήκες τον προδότη. Γιατί δεν τον καις τον αναθεματισμένο πίνακα; *Αφού* σου τον πουλήσω ξανά», πρόσθεσε. «Για να τηρήσουμε τα προσχήματα».

«Έχω τους λόγους μου».

Έναν λόγο, για την ακρίβεια, αν και ο Ντάντε δεν θα με πίστευε αν του τον αποκάλυπτα.

Δεν μου πήγαινε καρδιά να καταστρέψω τον πίνακα. Ήταν συνυφασμένος με τα κομμάτια του παζλ του παρελθόντος μου.

Δεν είχα και τόσες ευαισθησίες, αλλά υπήρχαν δύο τομείς της ζωής μου που δεν άφηναν περιθώρια για τον συνήθη πραγματισμό μου: η *Στέλλα* και η *Μάγκντα*.

Δυστυχώς για τον Άξελ, τον πρώην υπάλληλό μου που είχε κλέψει τη *Μάγκντα* και μετά είχε πουλήσει τον πίνακα στη Sentinel, τον μεγαλύτερο ανταγωνιστή μου, ούτε αυτός αποτέλεσε εξαίρεση.

Νόμιζε ότι ο πίνακας περιείχε απόρρητα επιχειρηματικά μυστικά που θα του απέφεραν πολλά κέρδη, γιατί αυτό έλεγα σε όσους εμπιστευόμουν τη φύλαξή του.

Δεν ήξεραν ότι η αξία του πίνακα είχε να κάνει με κάτι πολύ πιο προσωπικό και πολύ λιγότερο χρήσιμο σ' εκείνους.

Είχα ξεφορτωθεί τον Άξελ, περίμενα ένα ικανό διάστημα για να χαλαρώσει η εταιρεία Sentinel, και μετά πείραξα τα συστήματά τους σε τέτοιο βαθμό, που η εταιρεία έχασε εκατομμύρια από την αξία της. Δεν τα πείραξα αρκετά για να την καταστρέψω ολοκληρωτικά, γιατί με μια κίνηση τέτοιου βεληνεκούς θα άφηνα ίχνη και θα με ανακάλυπταν, αλλά όσο χρειαζόταν, για να τους στείλω ένα μήνυμα.

Ήταν τόσο ηλίθιοι οι διευθυντές της Sentinel, που προσπάθησαν να κλέψουν *ξανά* τον πίνακα αφότου τον πούλησαν, γιατί πίστευαν ότι μπορούσαν να τον χρησιμοποιήσουν για να με εκδικηθούν.

Δεν είχαν βρει κρυμμένα επιχειρηματικά μυστικά, αλλά ήξεραν ότι ο πίνακας ήταν σημαντικός για μένα. Βρίσκονταν στον σωστό δρόμο· αυτό τους το αναγνώριζα. Αλλά έπρεπε να είχαν προσλάβει κάποιον καλύτερο, όχι ένα δεύτερης κατηγορίας μέλος συμμορίας από το Οχάιο για να κάνει αυτή τη δουλειά.

Η προσπάθεια των ανθρώπων της Sentinel να καλύψουν τα ίχνη τους ήταν τόσο πρόχειρη, που ήταν σχεδόν προσβλητική.

Τώρα ο πίνακας είχε περάσει στα χέρια του Ντάντε και αυτό ήταν θετικό από δύο απόψεις: δεν ήμουν υποχρεωμένος να τον κοιτάζω και κανένας, ούτε η ίδια η Sentinel, δεν θα τολμούσε να προσπαθήσει να τον κλέψει από εκείνον.

Ο τελευταίος άνθρωπος που επιχείρησε κάτι παρόμοιο έπεσε σε κόμα για τρεις μήνες, έχασε δύο δάχτυλα και κατέληξε με διαλυμένο πρόσωπο και σπασμένα πλευρά.

Ο Ντάντε έβγαλε έναν ήχο ανυπομονησίας, αλλά ήταν αρκετά έξυπνος για να μη με πιέσει παραπάνω.

«Ωραία, αλλά δεν θα τον κρατήσω για πάντα. Καταστρέφει τη φήμη μου ως συλλέκτη», μουρμούρισε.

«Όλοι νομίζουν ότι είναι ένα σπάνιο έργο τέχνης του δεκάτου ογδόου αιώνα. Δεν έχεις πρόβλημα», είπα ξερά.

Στην πραγματικότητα, ο πίνακας φιλοτεχνήθηκε λιγότερο από δύο δεκαετίες πριν.

Ήταν εντυπωσιακά εύκολο να δημιουργήσω πλαστά έγγραφα που πιστοποιούσαν ότι ήταν ένα «ανεκτίμητης αξίας», αυθεντικό έργο τέχνης.

«Θα τυφλωθώ αν κοιτάζω αυτό το τερατούργημα κάθε μέρα». Ο Ντάντε έτριψε το κάτω χέιλος του με τον αντίχειρα. «Μιλώντας για τέρατα, σήμερα το πρωί ο Μάντιγκαν εκδιώχθηκε και επίσημα από τη Valhalla».

Η ατμόσφαιρα άλλαξε υπό το βάρος του νέου θέματος.

«Στα τσακίδια».

Δεν είχα σε καμία εκτίμηση τον μεγιστάνα των πετρελαίων που είχε φάει μηνύσεις από πέντ' έξι πρώην υπαλλήλους του για σεξουαλική παρενόχληση και κακοποίηση.

Ο Μάντιγκαν ήταν ανέκαθεν γλοιώδης τύπος. Απλώς εκείνη ήταν η πρώτη φορά που το πλήρωσε.

Η Λέσχη Valhalla ήταν περήφανη για τα εκλεκτά μέλη της, που γίνονταν δεκτά μετά από πρόσκληση και περιλάμβαναν τους πλουσιότερους και ισχυρότερους ανθρώπους του κόσμου. Πολλά από αυτά τα μέλη, κι εγώ μέσα σε αυτά, επιδίδοταν σε όχι και τόσο νόμιμες δραστηριότητες.

Αλλά ακόμα και η λέσχη είχε τα όριά της και σίγουρα δεν ήθελε να εμπλακεί στην αρνητική δημοσιότητα της δίκης του Μάντιγκαν.

Μου έκανε εντύπωση που δεν τον είχαν διώξει νωρίτερα.

Ο Ντάντε κι εγώ συζητήσαμε για τη δίκη και τις επιχειρήσεις μας για λίγη ώρα και μετά εκείνος μου ζήτησε συγγνώμη και βγήκε για να απαντήσει σε μια κλήση.

Ως διευθύνων σύμβουλος του Ομίλου Ρούσο, μιας σειράς εταιρειών με είδη πολυτελείας που περιλάμβανε καμιά σαρανταριά μάρκες ένδυσης, καλλυντικών και lifestyle, περνούσε τη μισή μέρα του σε επαγγελματικά τηλεφωνήματα.

Και αφού δεν είχα κανέναν να συζητήσω, το μυαλό μου πήγε σε μια συγκεκριμένη καστανομάλλα.

Αν οι σκέψεις μου ήταν χαοτικές, εκείνη ήταν ο πολιτικός αστέρας μου.

Πάντα οι σκέψεις μου στρέφονταν σ' εκείνη.

Η εικόνα της καθώς προχωρούσε στον χιονισμένο δρόμο, με τα μαλλιά της να ανεμίζουν και τα μάτια της να γυαλίζουν σαν νεφρίτες ήταν αδύνατον να βγει από το μυαλό μου. Η ζεστασιά της, σαν ηλιαχτίδα μετά τη θύελλα, κατέκλυζε το υπόλοιπο σώμα μου.

Δεν έπρεπε να είχα ζητήσει μικρότερο ενοίκιο όταν ήρθε να δει το κτίριο και σίγουρα δεν έπρεπε να την είχα αφήσει να *μείνει* στο διαμέρισμα όταν μετακόμισε η Τζουλις και να πληρώνει μόνο το μισό ενοίκιο. Εντάξει, της είχα προτείνει να φροντίζει τα φυτά μου σε αντάλλαγμα, γιατί μια ανιδιοτελής κίνηση εκ μέρους μου θα κινούσε πολλές υποψίες.

Δεν έδινα δεκάρα για τα φυτά. Ο μόνος λόγος που τα είχα ήταν γιατί η διακοσμήτρια επέμενε ότι «γλύκαιναν το διαμέρισμα». Αλλά ήξερα ότι η Στέλλα λάτρευε τα φυτά και ήταν καλύτερη λύση από το να της ζητήσω να αρχειοθετήσει τα έγγραφά μου.

Μέναμε στο ίδιο κτίριο και αυτό ήταν ένας μεγάλος περισπασμός, για τον οποίο ευθυνόμουν μόνο εγώ.

Στο στήθος μου έκαιγαν δίδυμες φλόγες πικρίας και απογοήτευσης. Η Στέλλα Αλόνσο ήταν το αδύνατο σημείο μου κι αυτό δεν μου άρεσε καθόλου.

Έβγαλα το κινητό μου και παραλίγο να ανοίξω μια συγκεκριμένη εφαρμογή κοινωνικής δικτύωσης, αλλά σταμάτησα.

Έβαλα τον κωδικό για το κρυπτογραφημένο δίκτυο κινητής τηλεφωνίας.

Δεν ήταν τόσο ισχυρό όσο εκείνο που είχα στον φορητό υπολογιστή μου, μα αρκούσε για μια ώρα ανάγκης.

Έπρεπε να εκτονώσω κάπως την απογοήτευσή μου και εκείνη τη μέρα ο τυχερός στόχος θα ήταν ο Τζον Μάντιγκαν. Δεν μπορούσα να σκεφτώ κάποιον που να του άξιζε περισσότερο κάτι τέτοιο.

Άνοιξα τον κατάλογο με τις συσκευές του. Τηλέφωνα, υπολογιστές, ακόμα και το έξυπνο ψυγείο και το ξυπνητήρι με Bluetooth που είχε, μαζί με όλους τους σχετικούς λογαριασμούς χρήστη.

Χρειάστηκα λιγότερο από πέντε λεπτά για να βρω αυτό που έψαχνα – ένα βίντεο που είχε τραβήξει ηλιθιωδώς και τον έδειχνε να υποχρεώνει τη βοηθό του να του κάνει στοματικό έρωτα, αλλά και μια σειρά από αηδιαστικά μηνύματα που έστειλε σε έναν φίλο του από το γκολφ μετά από εκείνο το περιστατικό.

Τα προώθησα στον εισαγγελέα, από τον λογαριασμό ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του φίλου του στο γκολφ. Αν ήταν έστω και μέτριος στη δουλειά του, ο εισαγγελέας θα έπειθε τον δικαστή να τα δεχτεί ως πειστήρια.

Τα μηνύματα πήγαν και σε μεγάλα μέσα μαζικής ενημέρωσης, γιατί... Γιατί όχι;

Και μετά, επειδή με τσάτιζε η φάτσα του Μάντιγκαν, αντάλλαξα τις πιο αξιόλογες μετοχές του με σκουπίδια και δώρισα ένα σημαντικό μέρος των μετρητών του σε οργανώσεις κατά της σεξουαλικής βίας.

Με κάθε πάτημα κουμπιού οι μύες μου χαλάρωναν όλο και πιο πολύ.

Το κυβερνοσαμποτάζ ήταν καλύτερο και από αθλητικό μασάζ.

Έβαλα το κινητό μου στην τσέπη ακριβώς τη στιγμή που ο Ντάντε έμπαινε ξανά στη βιβλιοθήκη.

«Πρέπει να επιστρέψω στη Νέα Υόρκη». Πήρε το σακάκι του από την πλάτη του καναπέ και το πρόσωπό του φανέρωνε την έντονη ενόχλησή του. «Πρέπει να τακτοποιήσω ένα... προσωπικό ζήτημα».

«Λυπάμαι που το ακούω», είπα άτονα. «Να σε συνοδεύσω».

Περίμενα μέχρι που σχεδόν είχε βγει έξω και μετά πρόθεσα: «Όταν λες προσωπικό ζήτημα, μήπως εννοείς ότι ο πρώην της Βίβιαν εμφανίστηκε στο σπίτι σου;»

Τα μάτια του έλαμψαν από την έκπληξη και στη συνέχεια από οργή. «Τι διάβολο έκανες, Χάρπερ;»

«Απλώς διευκόλυνα μια συνάντηση της μνηστής σου με έναν παλιό φίλο». Ένα σύντομο μήνυμα από τη «Βίβιαν» και ο πρώην της πήγε τρέχοντας σε εκείνη. Θλιβερό αλλά χρήσιμο. «Επειδή το χάρηκες πολύ που μου έκανες πλάκα, είπα να ανταποδώσω. Α, Ντάντε...» Κοντοστάθηκα με το χέρι στο πόμολο. Ο θυμός του Ντάντε ήταν μια δύναμη που παλλόταν στον διάδρομο, αλλά θα το ξεπερνούσε. Θα έπρεπε να είχε πάρει το μάθημά του και να μην είχε δώσει εκείνη τη μικρή παράσταση στο λόμπι. «Αν ξαναγγίξεις τη Στέλλα, δεν θα έχεις πια μνηστή».

Του έκλεισα την πόρτα στα μούτρα.

Ο Ντάντε ήταν ο πρώτος μου πελάτης και παλιός φίλος. Δεν τα έβαζα συχνά μαζί του.

Αλλά, όπως είπα, δεν μου άρεσε να αγγίζουν οι άλλοι ό,τι μου ανήκε.

Ίσιωσα τα μανίκια του πουκαμίσου μου και επέστρεψα στη βιβλιοθήκη, όπου το βλέμμα μου διέτρεξε όλο τον χώρο, ώσπου στάθηκε σε ένα τεράστιο παζλ σε κορνίζα, που ήταν κρεμασμένο πάνω από το γείσο του τζακιού.

Δέκα χιλιάδες μικρά κομμάτια σχημάτιζαν ένα συγκλονιστικό ντεγκραντέ στα χρώματα του ουράνιου τόξου και οι γραμμές του δημιουργούσαν ένα τρισδιάστατο, σφαιρικό εφέ.

Έκανα τέσσερις μήνες για να το τελειώσω, αλλά άξιζε τον κόπο.

Σταυρόλεξα, παζλ και κρυπτογραφήματα, όλα ικανοποιούσαν την ακόρεστη επιθυμία μου για προκλήσεις. Για κίνητρο. Ήθελα *κάτι* για να μη βαριέμαι σε έναν κόσμο που βρισκόταν πάντα πέντε βήματα πίσω.

Όσο δυσκολότερο ήταν το παζλ, τόσο περισσότερο λαχταρούσα και φοβόμουν τη λύση του.

Υπήρχε μόνο ένα παζλ που δεν είχα λύσει. Ακόμη.

Άγγιξα με τον αντίχειρά μου το μικρό τρκουάζ δαχτυλίδι που βρισκόταν στην τσέπη μου.

Και όταν θα το έλυνα, η ενοχλητική εμμονή μου με τη Στέλλα Αλόνσο θα ανήκε οριστικά στο παρελθόν.

ΣΤΕΛΛΑ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΣΤΕΛΛΑΣ

25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Έχουν περάσει τρεις μέρες από τότε που έμαθα ότι το Γκρίν-φιλντ ανεβάζει τις τιμές του και δεν έχω καταφέρει ακόμη να βρω μια καλή λύση.

Ψάχνω άλλη δουλειά, αλλά εναποθέτω τις περισσότερες ελπίδες μου στο δείπνο που θα παραθέσει η Delamonte σε λίγες μέρες. Ο Μπρέιντι είναι πεπεισμένος ότι είναι οντισιόν για τη θέση της πρέσβειρας μάρκας και ότι η συμφωνία θα μου αποφέρει από τετρακόσιες έως εβδομάδες χιλιάδες δολάρια... ΑΝ καταφέρω να την κλείσω.

Δεν νομίζω ότι ήθελα ποτέ μου μια συμφωνία τόσο πολύ όσο αυτή. Όχι μόνο θα έλυνε το πρόβλημά μου με το Γκρίν-φιλντ –τουλάχιστον για φέτος–, αλλά η Delamonte είναι μια μάρκα με την οποία ήθελα να συνεργαστώ από την πρώτη στιγμή. Είναι η πρώτη ακριβή μάρκα που αγόρασα ποτέ.

Εντάξει, είχα αγοράσει ένα άρωμα του συγκεκριμένου οίκου στο λύκειο, αλλά παρ' όλα αυτά... Μου άρεσε πολύ αυτό το άρωμα και, ειλικρινά, θα παρατούσα όλες τις άλλες συνεργασίες μου για να συνδεθώ μαζί τους.

ΑΠΟΛΑΥΣΤΕ ΤΙΣ ΕΘΙΣΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ TWISTED...

Γοττευτικός, επικίνδυνος και τόσο έξυπνος, που δεν κρύβεται, ο **ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΧΑΡΠΕΡ** είναι ένα τέρας ντυμένο με το άψογο κοστούμι ενός τζέντλεμαν. Ελάχιστα τον νοιάζει η πθική και ακόμη λιγότερο η αγάπη, όμως δεν μπορεί να αρνηθεί την παράξενη έλξη που νιώθει για τη γυναίκα που ζει στον από κάτω όροφο. Είναι το αντικείμενο των πιο σκοτεινών πόθων του, ο μόνος γρίφος που δεν μπορεί να λύσει. Και όταν του δίνεται η ευκαιρία να την πλησιάσει, παραβιάζει τους κανόνες του για να της προσφέρει μια συμφωνία που δεν μπορεί να αρνηθεί. Κάθε τέρας έχει την αδυναμία του. Εκείνη είναι η δική του. Η εμμονή του. Ο εθισμός του. Η εξαίρεση στον κανόνα του.

Γλυκιά, ντροπαλή και εσωστρεφής παρά τη φήμη της στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, η **ΣΤΕΛΛΑ ΑΛΟΝΣΟ** είναι μια ρομαντική γυναίκα που κρατά την καρδιά της κλειστή. Κάνοντας δύο δουλειές, δεν έχει ούτε τον χρόνο ούτε τη διάθεση για σχέση. Όταν όμως μια απειλή από το παρελθόν της την οδηγεί στην αγκαλιά –και στο σπίτι– του πιο επικίνδунου άντρα που έχει γνωρίσει ποτέ, μπαίνει στον πειρασμό να αφεθεί να νιώσει κάτι για πρώτη φορά μετά από καιρό. Γιατί, παρά την ψυχρή του φύση, ο Κρίστιαν την κάνει να νιώθει τα πάντα όταν είναι μαζί του. Παθιασμένη. Ασφαλής. Πραγματικά ποθητή.

Η αγάπη τους είναι μπλεγμένη με μυστικά και ποτισμένη με ψέματα... Και όταν η αλήθεια τελικά αποκαλύπτεται, κινδυνεύουν να χάσουν τα πάντα.